

Statskassen skal træde til og give Lønnings-tillæg for at faa ham til at blive. Det for-tænker jeg ikke de gode Beboere i, men vi kunde let her i Landet faa temmelig mange af den Slags Tilfælde, hvor et Sogns Be-boere kunne sige som ja: Vi ville meget gerne beholde vor Præst; mon Statskassen ikke kunde faas til at give ham et Lønningstillæg, saa han kan blive hos os? Og saa give de sig til at ansøge om et saadant Lønnings-tillæg! Der siges i den foreliggende Ansøg-ning, at Sognepræsten har meget at bestille. Der anføres saaledes, at han sidder i Fattig-befyrelsen — men det kan jo ændres ved en Lov; han kan jo blive fritaget for at sidde der, det koster ingen Penge. Saa anføres der, at Tienden i sin Tid er gaaet over til Aalborg Bispestol. Men selv om alle Tien-der gik ind i Statskassen, sker derved dog ikke andet, end hvad Statskassen har Ret til; Staten kan jo inddrage alle Præstetiender mod at lønne Embederne. Naar en Sogne-præst har en Lønning af 3,000 Kr., kan jeg ikke indse, at der er nogen Grund for Rigs-dagen til at gaa til at bevilge Penge til et Lønningstillæg. — Der er talt en Del om Lønningstillæget af 100,000 Kroner til Lærerne. Den ærede Minister gjorde Ind- vendinger derimod og mente, at det var be- tænkeligt at gaa til denne Forhøjelse uden samtidig at forandre Reglerne for Uddelin- gen deraf. Jeg ved nok, at der i tidligere Aar er kommet mange Indvendinger imod de Regler, hvorefter Lønningstillægene til Lærerne uddeles. Jeg kender disse Indven- dinger om, at de Embeder, som ere under 800 Kroner, ikke faa saa store Procenter som de skulle osv. Jeg er imidlertid ikke saa overbevist om, at disse Regler ere saa uhel- dige, jeg tror, at da de bleve fastsatte, vidste man meget vel, hvorledes de vilde komme til at virke. Man havde for Dje, at man ikke vilde give de meget smaa Embeder, Embe- derne under 800 Kr., en lige saa stor Pro- cent som de øvrige, fordi man ikke vilde, at der derved skulde fremkomme en Opmuntring for Kommunerne til at oprette meget smaa Embeder paa Statens Bekostning. Jeg er derfor ikke sikker paa, at man vil kunne finde andre Regler, der virke bedre, end dem vi have. Hvad angaar den Indvending, at denne Be- villing vil svække Interessesen for Skoleloven, saa tror jeg ikke, den vil holde Stik; jeg tror ikke, at denne forholdsvis ubetydelige Forhøjelse vil svække Interessesen for Skole- lovens Gennemførelse, hverken her eller hos Lærerstanden eller hos Befolkningen i det hele taget. Skulde det være Tilfældet, saa vilde man jo ofte kunne bebrejde Ministeri- erne, at de svække Interessesen for deres Løn-

ningsloves Gennemførelse, thi Ministerierne i det hele taget have aldrig ræsonneret paa den Maade, hvor der var Tale om andre Lønningssløve, men have altid været svært ivrige for at faa alle de Lønningstillæg paa Finansloven, som de kunde faa; naar de saa i en Narrække have kunnet faa Lønnings- tillæg til forskellige Brancher, komme de og sige: ja, nu kunne vi lige saa gerne give en Lønningssløv, for nu gaa Pengene alligevel, og saa faa vi i Almindelighed en Lønning- sløv. Det er altsaa ikke den Slags Indven- dinger, vi pleje at høre fra den Side. — Hvad Endringsforslag Nr. 84 angaaende den polytekniske Læreanstalt angaar, da har jeg ikke noget særlig nyt at tilføje, derimod skal jeg kun gøre opmærksom paa, at dette Kursus er oprettet fra August 1894 ved en kongelig Resolution af 21de Maj 1894. Den Gang bifaldt Ministeriet, at dette Kursus blev oprettet, men det maatte ikke medføre nogen Udgift for Læreanstalten, hvorimod denne afgav Lokale, Opvarmning og Behvs- ning — saaledes staar der i Læreanstaltens Beretning. Det er det Forhold, man i Fi- nansudvalget mener er uheldigt. Man mener, at naar der oprettes Kursus, og An- stalten dog hører under Bevillingsmyndig- heben, bør ogsaa det Overskud, der kommer ind, gaa ind i Statskassen. Derfor er En- dringsforslaget stillet. Samtidig har der rigtignok været ført Forhandlinger med Ministeren om at komme til en anden Eksamensordning paa dette Kursus, men disse Forhandlinger have ikke ført til noget Resultat. Jeg kan kun fastholde dette En- dringsforslag og haaber, at Tinget derved vil slutte sig til Udvalget. Hermed skal jeg indlade Sagen til Afstemning.

N. S. Sørensen: Maa jeg lige over for den ærede Ordfører bemærke, at det er ikke Sognepræsten i Nørresundby, som søger Lønningsforhøjelse, men Beboerne. Ansøgningen er i sin oprindelige Form underskrevet af hver eneste Tiendehver i hele Pastoratet. Det er altsaa en Fjelttagelse, naar det kunde have Udseende af, at det var Præsten, der ansøger. Hvad Præstens Løn angaar, da nævnte jeg tidligere, at det meste af den bestaar i Offer. Jeg skal dertil nu gøre den Bemærkning, at netop det, at der eksisterer et godt Forhold mellem Præsten og Beboerne, er Skyld i, at Lønnen er saa høj, at der ikke nu med Rette kan fordres Tilskud af Statskassen. Jeg kan ikke for- staa, at det skal være en Brøde, at der er et saadant godt Forhold til Stede mellem Præsten og Beboerne, saaledes at det skal forrykke Sagens Stillings lige over for Stats-